

ஐக்கிய நாடுகளின் சமூகநீதிப் பேரவையின் மூலக்கோவைகள், அதனாலும் மிகக் குடபடபுகின்றன. இது செயல்படும்வாறு, எதிர்ப்பு அரசியலை உருவாக்குகின்றது. இதற்கு அடிப்படையாக இருப்பது, விட்டுக் கொடுக்காத உறுதியுடன் மகிந்தாவை எதிர்கொள்ளும் சரத்பொன்சுகோவின் உறுதியான நிலை. கதை, அவமானப்படுத்தல், உரிமைகளைப் பறித்தல், சிறை என்று தொடரும் அரசு அடக்குமுறைகளை ஆளும் பாசிச வர்க்கம் அவர் மலே ஏவுவதுடன், அதை வன்மம் கொண்ட துணிதும் வருகின்றது. அது பாசிசத்தின் தன்மையையும், அதன் அரசியல் கணாமசத்தையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இதற்கு எதிரான சரத்பொன்சுகோவின் விட்டுக் கொடுக்காத போராட்டம் அரசை தனிமைப்படுத்தி, அவர்களையே அதிரவகைகின்றது.

இதன் தோற்றம் என்பது இராணுவத்தின் இரண்டு அதிகாரம் கொண்ட தனிநபர்களுக்கு இடையில் ஏற்பட்ட முரண்பாடு தான், ஆளும் வர்க்கத்தின் அரசியல் பிளவாக மாறியது. இதன் மூலம் படிப்படியாக ஒரு குடும்ப ஆட்சியாக ஆளும் வர்க்கம் மாறிய நிகழ்ச்சிப் போக்கு, சரத்பொன்சுகோவை ஒழித்துக் கட்டும் வண்ணம், அரசின் அதிகார இயந்திரங்கள் அனாதையும் மூடக்கிடப்பட்டுள்ளன.

யுத்தக்குற்றத்தில் ஈடுபட்டவர்களிடையேயான இந்தப் பிளவு, சர்வதேசநாடுகளுக்கு இடையிலான பிளவுடன் இணைந்து கொண்டுவருகிறது. சர்வதேசநாடுகளுக்கு இடையிலான பிளவு, இதன் தனக்கு சாதகமாகி தன்னையே இதில் ஒரு அணியாக்கிக் கொள்கின்றது.

அதேநேரம் வளந்து கொடுக்காத சரத்பொன்சுகோவின் தனித்தன்மை, இலங்கையில் மகிந்தவின் குடும்ப சர்வாதிகார அரசுக்கு எதிரான எதிர் அணியை உருவாக்கி வருகின்றது. எதிர்கட்சிகள் அரசுடன் சமரம் செய்யும் படியும், விட்டுக் கொடுக்கும் படியும் சரத்பொன்சுகோவிடமே கோருகின்ற நிர்ப்பந்தத்தை துணிக்கின்ற ஒரு நிலையில் தான், சரத்பொன்சுகோ உறுதிமிகு தன் அரசியல் எதிர்ப்பைக் காட்டி வருகின்றார்.

ஐனாதிபதியிடம் சரத்தை மன்னிப்புக் கோரும்படியும், குடும்பத்தாரை ஐனாதிபதியிடம் இரங்குமாறு கோரியும், நாட்டை விட்டு வெளியே சமீபதிப்பின் அவரை விடுவிப்பதாகவும் அரசு தரப்படு கொடுக்கும் நிர்ப்பந்தங்கள் அனாதையையும் அவர் புறந்தள்ளிய உறுதியான நிலைப்பாடு, மகிந்த அரசுக்கு எதிரான அரசியல் அணிதிரட்சியாக மாறி வருகின்றது.

